

Garrofers del PP-10 (Ceratoniasiliqua L.)

El Masnou

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: carrer Salvador Espriu, del número 1 al 34
Emplaçament al marge del carrer Salvador Espriu, del número 1 al 34

Coordenades:

Latitud: 41.48545
Longitud: 2.32969
UTM Est (X): 444041
UTM Nord (Y): 4592866

Classificació

Número de fitxa 08118 - 150
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament del Masnou (Passeig Prat de la Riba, 1)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 12/03/2010 - 01:00

Descripció

Grup d'arbres de fulla perenne de la família de les lleguminoses que mesuren aproximadament 7 metres d'alçada. La volta de canó pot variar lleugerament, però en general es pot donar una mitjana de 2 metres. Pel

que fa al volt de soca, oscil·la entre els 2,80 m i els 3 m. El seu tronc és curt i presenta una copa arrodonida, densa i fosca, i en molts d'aquests espècimens arriba fins al terra, recordant el port d'un arbust. Algunes de les branques que conformen la capçada d'aquests garrofers són recargolades i de grans dimensions. L'escorça és gruixuda i amb fissures; la fulla composta i paripinnada, és de color verd fosc. Aquest arbre pot viure molts anys. Una característica d'aquesta espècie és que no comença a donar fruits fins al sisè o el setè any. El seu fruit, conegut com a garrofa, té forma de beina i és de color marró fosc tirant a negre; al seu interior té de 12 a 16 llavors de consistència dura, incrustades en una polpa també marró de sabor molt dolç.

Observacions:

Per aquells espècimens que es troben plantats prop dels nous carrers urbanitzats, sembla que les arrels no han estat afectades per l'obra. Caldria una intervenció per tal de protegir el perímetre, que es veu afectat per abocaments incontrolats de runa i altres residus.

Història

Originari de la regió mediterrània de Síria i Palestina, ja fa molts segles que va estar naturalitzat a les nostres terres. Actualment la garrofa és utilitzada per la fabricació de pinsos de remugants: cavalls, vaques i ovelles, i la seva llavor, el garrofí, en la indústria de transformació: alimentació, farmàcia o cosmètica. Sant Joan Baptista s'hauria alimentat de garrofes durant la seva vida al desert i d'aquí que en alguns llocs se la conegui com a pa de sant Joan. Després de la Guerra Civil espanyola, aquest fruit va ser utilitzat com a substitut del cacau en l'elaboració d'un sucedani de la xocolata. Tot i que s'utilitza en remeis casolans i en macrobiòtica, la garrofa és un producte que està davallada constant degut a l'abandonament progressiu dels camps per deixar pas a la construcció. En el compendi d'agricultura escrit per fra Miquel Agustí l'any 1617, aquest el descriu així: "plantat vol effer lo Garrofer de branca joue, de Febrer, y de Nohembra, en terra feca, y vol effer plantat molt fondo, potfe empeltar fobre Pruner, o Ametller, nos deu sembrar, per q no produyra fruit, y fe moriria preft, volfe regar fouint. Les Garrofes fon mes propias per engrescar los Tocinos, que per nodrir lo home".

Bibliografia

AGUSTÍ, Miquel Fra (1617). El Llibre dels secrets de agricultura, casa rústica y pastoral. Barcelona. Reeditat per Ed. Andana, 2007. PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona. PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona. SAGARRA i TRIAS, Ferran (2007). Proposta del Pla Especial del Patrimoni històric, arquitectònic i paisatgístic del Masnou. Carracedo-sotorra-arquitectes, scp. Inèdit.

